

med den øvrige Arv fra det tidligere Forslag har bibeholdt Adgangen til og eventuelt Nødvendigheden af at rette flere Spørgsmaal (derunder Hoved- og Tillægs-Spørgsmaal) til Nævningerne i Stedet for det ene: „Skyldig“ eller „Ikke skyldig“, er dette ingenlunde sket, fordi man ikke har været opmærksom paa de mange Vanskeligheder og den Vidtløftighed, der her ved efter Omstændighederne kan fremkaldes. Naar man alligevel har valgt at blive staaende ved det tidligere Forslags System, der ogsaa er det af norsk, tysk, østrigsk og fransk Ret antagne, er det, fordi det Tankearbejde, der ligger udtrykt i Spørgsmaalsudsondringen, alligevel maa gøres, hvis Nævningernes Svar ikke skal blive et Svar hen i Taaget. Hvis derfor de forskellige Momenter, det gælder om at have for Øje, ikke præciseres og eventuelt skilles ud fra hinanden for atter at stilles frem i deres indbyrdes Forhold gennem selve den endelige Spørgsmaalsstillen, maa de præciseres og eventuelt udskilles i Anklageskrift og Dommerens Resumé. Imidlertid kan der næppe være Tvivl om, at Nævningerne lettere ville fastholde de forskellige afgørende Momenter — og som Følge deraf igen give det rette Svar — naar de have disse for sig præciserede og adskilte i de endelige Spørgsmaal, end naar de selv skulle udskille dem af Anklageskriftet eller alene skulle støtte sig til deres Opfattelse af og Erindring om Formandens Retsbelæring, og det saa meget mere, som man ikke kan gøre Regning paa, at Retsformændene under et nyt System skulle vise sig i Besiddelse af den eminente Evne til at klarlægge en Sag og retlede en Jury, som udmærker den engelske Dommer.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 258.

Med 1ste Stykke kan jævnføres, for saa vidt Tiltalte angaar, § 233, for saa vidt Vidner angaar, § 108 og, for saa vidt Syns- og Skønsmænd angaar, § 124, 2det Stykke; med 2det Stykke jævnføres §§ 229 og 241. Henvisningen til § 267 betyder, at Reglen i denne vil medføre, at der i mange Sager ikke bliver Spørgsmaal om særlig Udtagelse af Nævninger, idet nemlig Nævningerne i den foregaaende Sag vedblive at fungere.

Skulde det ved Paaraabet — der i øvrigt kun vil blive nødvendigt (jfr. Ordene „saa vidt fornødent“), hvor den Funktionær, som er sat til at varetage disse

Ting, ikke melder, at alle ere mødte — vise sig, at nogen af de indkaldte Vidner eller Syns- eller Skønsmænd ikke er mødt, og man ikke efter Omstændighederne kan stole paa endnu at faa vedkommende bragt til Stede i betimelig Tid, maa Sagen udsættes, medmindre Retten anser vedkommendes Afhøring for overflødig, enten fordi Tiltalte alt har afgivet en fuldstændig Tilstaaelse, som han maa ventes at ville gentage (§ 272, 2det Stykke), eller fordi vedkommendes Afhøring ikke kan antages at ville bidrage til Sagens Oplysning (jfr. Principet i § 240, 2det Stykke), eller fordi den efter Omstændigheder maa kunne erstattes ved Oplæsning af vedkommendes tidligere Udsagn (§ 248, Nr. 3).

§ 260.

Den her omtalte Meddelelse af Genpart sigter til Organisationslovsudkastets § 64.

Med Slutningsreglen sammenholdes § 16, 2det Punktum, hvor det bestemmes, at imod Kendelser, hvorved Indsigelser imod en Nævnings Habilitet forkastes, kan der finde Kære Sted, samt at der i den Anledning, naar det straks forlanges, kan tilstaaes en kort Udsættelse af Sagen (jfr. ogsaa § 347 in fine).

§ 261.

De her nævnte Minimumstal sigte selvfølgelig til hver enkelt Sag; det er derfor ikke nok, at der, naar Retsmødet begynder, er 20, eventuelt 21 eller 22 Nævninger til Stede; men dette Antal maa ogsaa være til Stede, hvis der senere i samme Retsmøde skal finde ny Udtrækning Sted til en følgende Sag. For imidlertid ikke at lægge Beslag paa Nævningernes Tid i højere Grad end fornødent, giver § 267 Adgang til at udtage Jury for alle Dagens Sager straks ved Retsmødets Begyndelse.

§ 263.

Den her omhandlede Udskydningsret maa Tiltalte kunne udøve gennem sin Forsvarer, ligesom denne maa kunne udøve den paa Tiltaltes Vegne, hvor Tiltalte ikke er mødt (jfr. Forudsætningerne i § 234). Hvis imidlertid baade Tiltalte og dennes Forsvarer ere til Stede, er det i Tilfælde af Meningsforskel mellem disse, Tiltaltes eget Ønske, der alene biver afgørende. Hvor Tiltalte er umyndig, maa vistnok — med Forbehold af, hvad der lige er bemærket om Forsvareren, — Forkastelsesretten udøves af hans Værge (jfr. Principet i § 38, 2det Punktum).